

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Bogatul și săracul Lazar.

Isus, care în decursul vieții lui a vrut să ușureze situația celor săraci, bolnavi, nefericiți și disprețuiți de toți a spus parabola bogatului și a sărmanului Lazar, care zăcând înaintea ușii celui îmbrăcat cu „porfiră și vișon,” ar fi fost fericit dacă s'ar fi putut sătura din sfărâmurile căzute de pe masa acestuia, însă nimeni nu și-a bătut capul cu el, numai câinii, — câte-odată mai milostivi ca oamenii, — au venit și i-au lins bubele, căci era și bubos. Și murind Lazar, îngerii l-au ridicat în sânul lui Avram, iar bogatul nemilos după moarte a ajuns în iad.

Și între grozavele munci ale iadului văzând bogatul pe Lazar în sânul lui Avram, l-a rugat pe acela să-l trimită pe Lazar ca să-i ducă o picătură de apă răcoritoare limbii lui. Iar Avram i-a spus: „Fiule adu-ți aminte, că ai luat cele bune ale tale în viața ta, iar Lazar așiderea cele rele; deci acum acesta aici se mângâie, iară tu te chinuești. Și peste toate acestea, între noi și între voi mare prăpastie s'a întărit, încât cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, să nu poată, nici de acolo la noi să treacă.”

Și atunci fostul bogat, care acum e săracul săracilor, l-a rugat pe Avram să-l trimită pe Lazar la frații săi, ca

aceia să se pocăiască, nu cumva să ajungă și ei în acel loc cumplit de muncă. Dar Avram l-a refuzat spunându-i, că dacă pe Moise și pe proci nu-i ascultă, nici celui sculat din morți nu-i vor crede.

Isus, cu nemărginita lui înțelepciune, în aceasta parabolă pare patru scopuri a urma. Primul e mângâierea săracilor resemnați în soarta lor, a celor cari sunt flămânzi, fără locuință și îmbrăcăminte și totuși nu cârtesc contra Providenței. Și să nici nu-o facă aceasta, — Isus le spune în parabolă, — căci ei vor fi nemăsurat mângâiați în viața eternă.

Al doilea scop al dulcelui Mântuitor este, să apere pe cei bogați de viața păcătoasă și de îngâmfare, aducându-le aminte, că ei în viața aceasta au partea lor de bine, deci trebuie ca prin fapte vrednice, virtuozitate și milostive în măsură mai mare să-și adune merite pentru binele de veci, care ca recompensă pentru suferințele răbdate nu li se cuvine.

Isus în rândul al treilea ne face atenți la prăpastia nestrăbătută și fioroasă între cer și iad. Sufletul odată osândit, osândit rămâne pe veci și cerul cu toată fericirea lui și cu toți fericiții din el nu-i poate da un moment de alinare.

Și al patrulea sfat al bunului Isus dat în parabola aceasta e următorul:

Nu așteptați minuni, vedenii, învieri ca să vă pocăiți. Aveți voi pe Moise, proroci și sfinți, pe preoți și călugări, testamentele, tradițiile și sacramentele, aveți voi Biserica, care toate aceste le cuprinde, — să o ascultați până ce nu e târziu. Să nu ajungeți în locul scrâșnirilor de dinți, al plânsului și al regretelor târzii.

Aceasta parabolă nouă ne-a fost scrisă. Să-o înțelegem și înțelegându-o să ne transformăm viața, ca odată să ne putem bucura în veșnicie, că am tras folosul învățăturilor din ea.

Dr. Irina Berinde.

... Și cu smerenie ...

Și cu smerenie gândindu-mă la misiunarii la care visa Vincent de Paul și îi cerea pentru vremile de-atunci și răsfoind foile noastre creștine în care se discută chestia misionarismului, scot dintr'un carton o scrisoare a unui preot, scrisoare peste care am dat în peregrinajile mele și pe care copiindu-o, am păstrat-o ca pe ceva revelator în chestia aceasta așa de delicată.

DRAGĂ PRIETENE,

Scrisoarea ta m'a ajuns de-acum trei săptămâni... O țin pe masa de lucru ca mereu să mă sfășie cu durerile pe care mi le răscolește și neconținut să mă lumineze și să mă întărească cu flăcările ce le-au isvorit grozavele suferinți.

Imi scrii, că ai aflat dela prieteni, că am rămas singur pe lume.

Așa este.

Imi amintești, că nu ne-am mai văzut de-atunci, de când într'un amurg de vară ne-am întâlnit pe peronul unei gări micuțe, când înfrigorat și fericit îți spuneam, că m'am însurat, că mi'am găsit tovarășa ideală și că mă duc să văd parohia pentru care căpătasem numirea. Bunătatea inimii tale am simțit-o în căldura cu care mi-ai strâns inima și în ceața de lacrimi care ți-a învăluit ochii.

Eram fericit... Anii treceau repede cu fluturări de aripi albe.

Căsuța albă, cu cerdac și cu stâlpi, cu perdele de verdeață, cu trandafiri roșii urcași până pe-acoperiș, cu glastrele înflorite, cu grădina plină de răcoare, cu banca de sub nuc, mă chema de ori și unde aș fi fost cu chemări pline de dor. Acolo era tot norocul meu, toată viața mea.

Când plecam de-acasă, patru mânuțe albe își fluturau mângâierile până ce nu-mi mai puteam înturna capul să le sorb; când mă întorceam nu-mi simțeam sufletul alinat până ce nu le zăriam așteptându-mă.

Nu știam ce să le mai aduc. Atât le purtam în gând, că nu vedeam bine nici oamenii pe lângă care treceam. Erau oameni, ce simțeam bine, că ar fi voit să stea mai mult de vorbă cu mine, poate să-mi spună păsurile de-ale lor, să-mi ceară un sfat ceva. Eu... scurtam vorba... Începusem să îndrăgesc câștigul; oarecare afaceri care făgăduiau începură să-mi șoptească la ureche, însă pentru aceste trebuia să închid ochii la multe, să mă fac, că n'aud, să mă fac că nu văd, simțeam că preotul începe să moară în mine.

Dar ca trăsnetul veni nenorocirea. În mai puțin de o jumătate de an, le-m perdut pe amândouă: și soția și felița.

Am zăvorit casa și am plecat în lume. Inchipuește-ți un mort printre oameni. Și după doi ani m'am întors.

Într'o zi de iarnă stam la fereastră și cum ninge și era frig mă gândiam la ele, la mormântul în care zăceau.

Când iată un copil, cu picioarele goale înaintând prin zăpadă, deschisese porțița și venia spre casă. Am simțit o milă grozavă, ca un fulger m'a tăiat.

I-am eșit îndată înainte. Plângând spuneam, că n'are cine să-l îngrijească; l-am prins de mână și l-am dus în casă și am scos dintr'un dulap tot ce se putea scoate ca să-l încălz; l-am încălzit, i-am dat să mânânce și m'am hotărât să-i port eu de grijă de-acum înainte.

Și-am început să mai ies pe drumuri, să deschid ochii și să mă uit și la alți oameni. Am început să le ascult păsurile și să intru pe la unii chiar prin gospodăriile lor și să-i cercetez mai de-aproape. Am început să scot din casă tot ce-ar fi putut prinde bine altuia pentru foamea lui, pentru îmbrăcatul lui, pentru căldură și somn. Au început să găsiască masa la mine ba unul, ba doi, chiar și câte trei, patru. Când am vă-

zut ce poate face un om om singur pentru alții, am îmbiat și pe alte persoane ca să ne punem în comun eforturile. Și am început a mă duce pe la spitale, în cercetarea bolnavilor, a le dărui câte ceva, a le spune câte ceva. Am început să veghez pe morți cetind din cartea sfântă și mângâind cu ințelesul cel scump al cuvintelor pe cei dimprejur. Și tuturora am început să le spun din cartea lecuirei tuturor durerilor.

O lumină mare creștea în sufletu-mi și zilnic tot mai lung mă uitam la Crucea pe a cărei brațe stătuse pironit El. De pe Crucea aceea El îmi vorbea mereu. Și am înțeles că cel care vine în numele Lui n'are nimic de-a face cu oamenii. El trebuie să trăiască pentru ei, dar nu cu ei.

O singură dragoste să-i înfloriască în suflet și să-l ție treaz de-asupra păcatelor, de-asupra intereselor lumești, o singură dragoste: dragostea de Isus Hristos.

Asemenea lui să se jertfească oamenii. Oricând și oriunde preotul trebuie să se dea spre restignire așa că din ranele lui, din lacrimile lui — să soarbă creștinul tămăduirea.

Și iată cum, dragă prietene, durerea m'a cizelat și din omul care deși închinat celor preoțești, totuș legat prea de lume, am devenit cel de azi, smerita slugă a Domnului. O. C.

Ziua Domnului.

(Din ziarul „Curentul.”)

Ministrul Instrucțiunii, Cultelor și Artelor, d. profesor D. Gusti a făcut deunăzi o cercetare oficială Blajului bisericesc și școlar. Această cercetare — în aparență un act ce intră foarte firesc în lanțul activității unui ministru — merită să fie subliniată și aprobativ comentată.

Este foarte probabil că d. ministru nu are nici o nevoie de comentariile mele și este foarte sigur că aceste comentarii vor displăcea suveran multora dintre frații mei întru ortodoxie. Nu mă întâlnesc decât rarissim cu înalții noștri demnitari civili și atmosfera anticamerei este improprie pentru

sănătatea mea... De altă parte, spre părerea mea de rău, deapauri vie, nu este întâia oară când indispun pe bunii mei ortodocși.

Vizita dela Blaj a fost o faptă poate îndrăzneală, dar un bun început. Cineva din lumea eclesiastică sau școlară blăjeană a ținut să scoată la iveală că, dela marea unire încoace, d. Gusti este primul ministru de resort care vine să cerceteze instituțiile din gloriosul orașel ardelean.

Da, este adevărat. Noi ortodocșii ne silim să ne apropiem, să studiem și să învățăm!... de la frații noștri uniți. În învățătura, în disciplina, în viața lor bisericească sunt multe lucruri pe cari am putea să le imităm cu folos. D. ministru aud că a văzut și a admirat fapte, realizări, deprinderi, cari i'au rămas la inimă.

Nu e de mirare că sociologul Gusti, înamorat de materia ce cultivă și competent în fenomenul social, a făcut la Blaj fericită recoltă de observații. Dar este vecinic de mirare că noi, biserica ortodoxă, trebuie să aflăm ceva despre bunele stări bisaricesci ale fraților uniți deabia din explorările unui ministru sociolog. În împrejurările de față — mai mult decât altă dată — rezerva noastră, răceala noastră, întretabilitatea noastră (a unora și-a altora) însemnează un lux mai oneros decât oricând.

Nu poate să ne lase indiferenți această bună viață bisericească. pe care ochii unui observator segace o descoperă în lumea și pe pământul nostru românesc. Doar tocmai această bună viață bisericească o chemăm o predicăm, o dorim, precum cerbul dorește izvoarele! . . .

Ce-ar face, în locul nostru, niște oameni originali și sfânt alarmați de seceta noastră religioasă? N'ar pregeta se să ducă, cetece, la fața locului și să vază cu ochii proprii această abundență binecuvântată...

(Audiens autem Jacob quod alimenta venderentur in Aegypto, dixit filiis suis: Quare negligitis?) (Geneză 42, 1).

Gala Galaction.

Conferința desarmării. Șase luni și mai bine au trecut, decând conducătorii popoarelor s'au adunat la Geneva cu scopul, ca să limiteze inarmările diferitelor țări, ca prin aceasta limitare să se pună piedeci unui nou război. Și aceasta conferință — cași toate, cari nu au la temelie dragostea sinceră propovăduită de Biserică — s'a închis fără rezultat concret, făcându-se în schimb cheltueli mari, cari cu siguranță vor îngreuna mult bugetele țărilor. — Să facem puțină socotală: spese de personal 900.000 franci elv.; tipărituri 1.600.000; automobile 120.000; telefoane și telegrame 1.200.000; Elveția a contribuit cu 800.000 franci. Mai puneți încă întreținerea celor 1500 delegați pe 6 luni cu 30 franci la zi și 700.000 franci spese de călătorie a delegaților, vom găsi suma grozavă de 13.420.000 franci elvețieni. Inmulțiți aceasta sumă cu 29, cât valorează azi francul și veți găsi suma în Lei, o sumă, care întrece fantazia noastră. În zădar, dacă nu se aplică în modul cel mai sincer acel: nimic fără Dzeu.

Suntem informați. că Excelența Sa Episcopul l'a numit pe On. D. Adrian Lupan din Rona de jos la parohia Tarna Mare, jud. Sătmar. Regretăm mult, că acest preot atât de activ părăsește plaiurile noastre.

Dar îi dorim, ca în noua sa parohie să găsească teren bun și roditor pentru vestirea cuvântului lui Dumnezeu.

Nr. 575—932 prot.

Cercular către ven. Cler din dihtric-tul protopopesc Sighet.

Sinodul protopopesc de toamnă se va ținea în ziua de 14 Noemvrie la Sighet. Ven. frați preoți din acest district sunt invitați de a se prezenta la aceeaș dată la orele 9 dimineața, când se va începe sf. Liturgie. Masă comună obligătoare. Preoții vor aduce cu sine ornate și Liturghicon.

PROGRAMUL

1. Deschiderea
2. Designarea membrilor vericatori
3. Reimprospetarea gr. ordine epești
4. Disertația. Discuție asupra disertației
5. Raport despre situația religioasă-morală din fiecare parohie
6. Cazul de conștiință. — Discuție
7. Designarea predicatorului și disertantului pentru sinodul de toamnă
8. Eventuale propuneri
9. Inchiderea.

Sighet, la 24 Octomvrie 1932.

Oficiul protopopesc.

Calendar săptămânal.

30 Octomvrie — 5 Noemvrie 1932.

30. Dumineca V. d. Inălț. sf. Cruci (Ev. Luca 16. 19) M. Zenovie

31. Luni Ap. Eustahie

1. Marți Cosma și Damian

2. Mercuri M. Achindin † 330

3. Joi M. Achepsima

4. Vineri C. Ioanichie † 895

5. Sâmbătă M. Galacteon † 250.